

i młodzież stanowią służbę liturgiczną ołtarza, a małżonkowie – Kościół domowy. W ten sposób teoria i praktyka spłotły się w eklezjologiczno-pastoralną syntezę, której dał wyraz w następującej formule: „Eklezjologia pastoralna jest teologiczno-praktyczną nauką, która w świetle objawienia oraz zbawczej woli Boga (*obiectum formale quo*) zajmuje się żywym Kościołem, o ile urzeczywistnia się współcześnie we wspólnocie (*obiectum formale quod*)”.

Podsumowania całości konferencji dokonał ks. dr Roman Buchta, który dziękując prelegentom i wszystkim uczestnikom spotkania, wyraził jednocześnie życzenie, aby tak wielkie bogactwo myśli ks. Franciszka Blachnickiego, które wypracował on jako pastoralista i katechetyk, znalazło swoje zastosowanie nie tylko na gruncie teoretycznych rozważań, lecz przede wszystkim w dziele urzeczywistniania się wspólnoty Kościoła.

Ks. Roman Buchta

„Czyńcie uczniów”

XXXIII Kongregacja Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie (Jasna Góra 23–25 lutego 2008)

Od 22 do 25 lutego 2008 roku na Jasnej Górze odbyła się kolejna, XXXIII Kongregacja Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie. Jak co roku niemal 900 osób z całej Polski oraz ze Słowacji, Niemiec, Czech, Białorusi, Ukrainy i Litwy spotkało się, aby rozeznawać, co *mówi Duch Pański do Ruchu Światło-Życie*. W ubiegłym roku Ruch podjął refleksję nad wezwaniem *Idźcie i głoscie*, pozostawionym przez Chrystusa w Wielkim Nakazie Misyjnym (Mt 28,19-20). W tym roku kongregacja, kontynuując hasło pracy roku ubiegłego, pragnęła na nowo uświadomić sobie i wszystkim oazowiczom, że są wezwani przez Chrystusa, aby *czynić uczniów*. W zaproszeniu do uczestników kongregacji moderator generalny ks. Adam Wodarczyk napisał:

Trzeba zatem, abyśmy najpierw postawili sobie pytanie: Kim jest uczeń Pański? Będziemy na nie próbowali znaleźć odpowiedź podczas tegorocznej kongregacji. Pomogą nam w tym wypowiedzi Larry’ego Thompsona, dyrektora Ruchu Nowego Życia na Europę Środkowowschodnią. Larry przez kilka lat ściśle współpracował ze Sługą Bożym ks. Franciszkiem Blachnickim w dziele ewangelizacji. Dzisiaj, jako doświadczony lider chrześcijański, podkreśla, że uczniem Pańskim stawał się właśnie u boku naszego Założyciela. Dlatego chcemy, aby podzielił się z nami swoim rozumieniem tematu *czynić uczniów*. Wśród innych mówców zaproszonych do podzielenia się swoimi przemyśleniami wymienić trzeba ks. dra Tomasza Jaklewicza, redaktora „Gościa Niedzielnego”, który będzie mówił o znakach czasu i wyzwaniach, jakie niesie aktualna sytuacja Kościoła. Tematem, który

również chcemy poruszyć podczas kongregacji, jest ważne dla nas zagadnienie działalności Ruchu w innych krajach. Z tymi treściami zmierzy się wieloletni moderator Międzynarodowego Centrum Ruchu w Carlsbergu ks. Jacek Herma. Inną ważną kwestią jest dzisiaj posługa czynienia uczniów w Ruchu Światło-Życie i formacja dorosłych, jako uczniów Pańskich. Na ten temat wypowiedzi przygotują: ks. dr Jarosław Międzybrodzki, dyrektor Radia eM, oraz Adam Tataradziński, wieloletni animator Ruchu, członek Domowego Kościoła z Tomaszowa Mazowieckiego. Czas tegorocznej kongregacji będzie również okazją do wzmożonej modlitwy za odpowiedzialnych za czynienie uczniów w naszym Ruchu – prezbiterów i świeckich. Cieszyć się będziemy również obecnością nowego delegata Konferencji Episkopatu Polski ds. Ruchu Światło-Życie bpa Adama Szala z Przemysła oraz abpa Stanisława Nowaka, ordynariusza archidiecezji częstochowskiej.

Kongregacja rozpoczęła się w piątek 22 lutego Mszą św. w kaplicy Matki Bożej, następnie odbyła się modlitwa o nowe wylanie Ducha Świętego dla Kościoła w Europie. W sobotę, po Jutrzni, nastąpiło oficjalne otwarcie XXXIII Kongregacji oraz zawiązanie wspólnoty. W słowie programowym ks. dr Adam Wodarczyk, od niedawna pełniący funkcję moderatora generalnego Ruchu Światło-Życie, przedstawił stan Ruchu i wskazał na główne jego zadania. Z niepełnych jeszcze danych wynika, iż istnieje 1213 wspólnot diecezjalnych, 92 wspólnoty prowadzone przez zgromadzenia zakonne oraz 2767 kręgów Domowego Kościoła. Sprawuje nad nimi opiekę 923 moderatorów diecezjalnych oraz 100 moderatorów zakonnych. W 2007 roku w rekolekcjach oazowych brało udział 47 908 uczestników. Prawie we wszystkich diecezjach najczęściej dwa lub cztery razy w roku odbywają się Dni Wspólnoty. Kapłani najczęściej spotykają się na Dniach Wspólnoty dla kapłanów cztery razy w roku, na comiesięcznych spotkaniach formacyjnych, w niektórych diecezjach odbywają się spotkania kapłanów Unii Chrystusa Sługi. Szkoła Animatora jest praktykowana w 23 diecezjach i 3 zgromadzeniach zakonnych. Najczęściej organizowana bywa w cyklu dwuletnim (4 lub 5 sesji w ciągu roku). Ważną działalnością Ruchu są podejmowane w diecezjach diakonie: Diakonia Jedności (28), Diakonia Wyzwolenia (24), Diakonia Liturgiczna (22), Diakonia Modlitwy (22), Diakonia Ewangelizacji (21), Diakonia Muzyczna (19), Diakonia Komunikowania Społecznego (15), Diakonia Słowa (13). Istnieje również Diakonia Życia i Diakonia Oaz Rekolekcyjnych. Choć liczby te pokazują pozytywny, optymistyczny obraz, bo dzieje się dużo dobrego, to jest to jednak ogląd zróżnicowany. Oazowy obraz Polski to z jednej strony rzeczywistości bardzo dynamiczne, z drugiej jednak strony są diecezje, które borykają się z różnymi trudnościami, niekiedy bardzo poważnymi, podstawowymi, dotyczącymi zaangażowania księży moderatorów, którzy tylko w niewielkiej liczbie są skłonni do podejmowania odpowiedzialności za poszczególne wspólnoty czy organizację życia Ruchu w diecezji. Z tego zróżnicowanego obrazu wylania się wniosek dotyczący budowania wizji rozwoju Ruchu: z jednej strony troska o dalszy wzrost wspólnot w diecezjach rozwijających się dynamicznie,

a z drugiej konieczność zastanawiania się nad odbudowywaniem – niekiedy od podstaw – rzeczywistości Ruchu. Ks. Adam Wodarczyk przytoczył dogłębną analizę społeczeństwa konsumpcyjnego, którą przeprowadził w 1972 roku ks. Franciszek Blachnicki. Ta rzeczywistość dotykająca dzisiaj Polskę jest właśnie wezwaniem dla Ruchu Światło–Życie.

Charyzmat, który został nam dany – mówił ks. Wodarczyk – aby prowadzić ludzi drogą katechumenatu do dojrzałości chrześcijańskiej, do ewangelizacji zogniskowanej we wspólnotach lokalnych, jakimi są parafie, charyzmat odnowy Kościoła realizowany w ekumenicznej jedności, to rzeczywistość, która jest darem, zadaniem na nasze czasy. Ojciec powiedział kiedyś w Carlsbergu, że w jego rozeznaniu nasz charyzmat będzie dojrzały i okrzepnie na początku XXI wieku. To jest dokładnie ten czas, w którym żyjemy.

Ruch jest zatem na etapie wielkiego budzenia świadomości ewangelizacyjnej. Dlatego pierwszym zadaniem jest budowanie Diecezjalnych Diakonii Ewangelizacji w dwudziestu diecezjach, w których takich diakonii jeszcze nie ma. Ks. Blachnicki w 1981 roku na kongregacji powiedział, że po roku realizowania planu *Ad Christum Redemptorem* dopiero zaczęła się budzić w Ruchu świadomość ewangelizacyjna. Było to spojrzenie pozytywne: był to fakt pozwalający żywić nadzieję na rozwój poprzez metodę czynienia uczniów. Ojciec zakładał, że jeden przebudzony chrześcijanin powinien przyprowadzić do Chrystusa kolejnych dziesięciu uczniów. Dzisiaj – według moderatora generalnego Ruchu – trzeba nie tylko mnożyć uczniów, ale również wspólnoty. Nie można patrzeć wyłącznie na swoją wspólnotę, aby się w niej dobrze działało, aby się rozwijała dynamicznie – trzeba również podjąć konkretne działania, aby te wspólnoty powstawały także w innych miejscach. Tu ukazuje się wymiar misyjny chrześcijaństwa – nie tylko Wschód, nie tylko inne kraje, ale należy zobaczyć wymiar misyjny w obrębie własnego miasta, diecezji czy sąsiednich diecezji. Uczniów trzeba nam czynić w miejscach, w których przychodzi nam na co dzień żyć. Prelegent zwrócił także uwagę na to, by pamiętać o korzeniach. Ruch dojrzałego laikatu wyrósł bowiem z ruchu dziecięcego, ze wspólnot Dzieci Bożych, które potem dojrzewały, stawały się wspólnotami młodzieżowymi, rodzin, dorosłych. Brak troski o korzenie, o naturalną drogę rozwoju, która zdecydowała o tym, że Ruch tak dynamicznie rozwijał się w różnych miejscach naszego kraju, byłby brakiem pamięci o naturalnej metodzie rozwoju Ruchu. Jeśli chodzi o młodzież, to szczególną szansą jest czas gimnazjalny, kiedy młodzież przygotowuje się do sakramentu bierzmowania. Często jest to ostatni moment przed kryzysem dorastania, aby tych ludzi zdobyć. Zdynamizowania wymaga także wymiar ewangelizacji dorosłych: małżeństw i rodzin w ramach kręgów Domowego Kościoła. Warunki życia powodują, że aby dotrzeć do ludzi pracujących zawodowo, działania ewangelizacyjne trzeba planować w weekendy. Równie ważne jest ożywianie możliwości ewangelizacyjnych dla ludzi dorosłych, którzy z różnych powodów nie żyją w małżeństwie. Projektem, który nie został jeszcze

dopracowany, jest program mający na celu powstanie grup ewangelizacyjnych, które będą mogły podjąć posługę w krajach Unii Europejskiej wśród Polaków. Znajdują się tam tysiące ludzi potrzebujących żywego Kościoła. Przeżycie emigracji, nie tylko sukcesów, ale i upokorzenia, trudnych sytuacji, powoduje, że ludzie stają się bardziej chłonni na przyjęcie Dobrej Nowiny. Prelegent wskazał również na konieczność istnienia ogólnopolskiej i ogólnoruchowej bazy informacji oraz poinformował o powstałych nowych zespołach: Komisji Teologiczno-Programowej, Sekretariacie ds. wspólnot w Ruchu Światło-Życie, Sekretariacie ds. kontaktów Ruchu Światło-Życie ze wspólnotami i ruchami chrześcijańskimi, Sekretariacie ds. kontaktów Ruchu Światło-Życie z katolickimi ruchami odnowy oraz Sekretariacie ds. kontaktów z Ruchem za granicą.

Głównym gościem kongregacji był Larry Thompson. Mówił on o tym, co to znaczy czynić uczniów. Wskazywał na znaczenie osobistego formowania, słuchania słowa Bożego, wspólnego podejmowania posługi i jasnego ukazywania wizji ewangelizacji. Bardzo mocno podkreślał znaczenie nieustannego odnawiania w sobie żarliwości ewangelizacyjnej. Warto podkreślić, że Ruch Nowego Życia przed laty współpracował z ruchem oazowym, udostępniając swoje materiały formacyjne i ucząc metod ewangelizacji. Larry Thompson dzielił się wspomnieniami z tego czasu, mówił o swoich spotkaniach z założycielem Ruchu Światło-Życie ks. Blachnickim. Ks. Tomasz Jaklewicz, redaktor „Gościa Niedzielnego”, mówił o wyzwaniach stojących przed Kościołem w Polsce w obecnym czasie i wynikających z nich zadaniach Ruchu Światło-Życie. Podkreślił, że ruch oazowy powinien być nośnikiem ewangelicznego radykalizmu i umieć dynamicznie odpowiadać na znaki czasu. Stwierdził, że w polskim Kościele jest ogromny potencjał, choć zarazem wskazał bardzo konkretnie jego słabości. Z kolei Adam Tataradziński z Domowego Kościoła mówił o tym, jak formacja w praktyce pomaga realizować nakaz czynienia uczniów. Oprócz Eucharystii, której przewodniczył bp Adam Szal, w sobotę wieczorem odbyły się Nieszpory z błogosławieństwem członków diakonii, a także modlitwa za pasterzy i odpowiedzialnych Ruchu oraz modlitwa pasterzy za świeckich. W niedzielę 24 lutego po Jutrznii ponownie zabrał głos Larry Thompson, który mówił, gdzie szukać motywacji do czynienia uczniów. Odbył się także panel z udziałem ks. Jacka Hermę, moderatora Międzynarodowego Centrum Ewangelizacji Światło-Życie w Carlsbergu w Niemczech, oraz ks. Jarosława Międzybrodzkiego, przewodniczącego Komisji Teologiczno-Programowej Ruchu Światło-Życie. Ks. Herma podjął temat rozwoju ruchu oazowego poza granicami Polski. Wskazywał na zadania, jakie płyną dla Ruchu z trwającej obecnie fali emigracji. Jego wystąpienie uzupełniły świadectwa osób pracujących lub formujących się w Carlsbergu. Ks. Międzybrodzki zajął się tematem oazowych wspólnot dorosłych. Podkreślił, że czyniąc uczniów, sami jesteśmy uczniami, a to znaczy, że trzeba „zamieszkać” z Chrystusem. Uczniami stajemy się we wspólnocie, przez wspólnotę, przez relacje międzyludzkie, nosząc brzemiona jedni drugich. Przypomnił słowa ks. Blachnickiego, że Kościół albo istnieje we wspólnocie, albo nie ma go wcale. W związku z tym prelegent pytał: Na ile grupy oazowe są wspólnotami? W jakim stopniu udało się zbudować środowisko żywych chrześcijańskich wspólnot?

Czy jesteśmy rozpoznawani przez to, co robimy, czy jak żyjemy? Na ile podejmujemy problematykę katechumenalną dla dorosłych? Po podsumowaniu kongregacji przez ks. Adama Wodarczyka odprawiona została Eucharystia w kaplicy Matki Bożej. Kongregacja zakończyła się w poniedziałek 25 lutego spotkaniem Krajowego Kolegium Moderatorów Ruchu Światło-Życie, na którym podsumowano kongregację i omówiono najważniejsze wyzwania i problemy stojące przed Ruchem Światło-Życie za granicą, w Polsce i w poszczególnych diecezjach.

Ks. Bogdan Biela

„Nowa ewangelizacja w środowisku młodzieży”

I Sympozjum Polskiego Stowarzyszenia Pastoralistów i Duszpasterzy im. Jana Pawła II

(Warszawa 7–8 kwietnia 2008)

7 i 8 kwietnia 2008 roku na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie odbywało się pierwsze sympozjum zorganizowane przez Polskie Stowarzyszenie Pastoralistów i Duszpasterzy im. Jana Pawła II. Temat sympozjum brzmiał: „Nowa ewangelizacja w środowisku młodzieży”. Rozpoczęło się ono informacją na temat sytuacji prawnej i działalności Polskiego Stowarzyszenia Pastoralistów i Duszpasterzy im. Jana Pawła II, które zostało założone 24 kwietnia 2007 roku na spotkaniu w Sieradzu przez członków Sekcji Pastoralistów Polskich. Do Zarządu Stowarzyszenia zostali wtedy wybrani: ks. dr hab. Jan Przybyłowski, prof. UKSW – prezes, ks. prof. dr hab. Bronisław Mierzwinski, ks. dr hab. Adam Przybecki, prof. UAM, ks. prof. dr hab. Maciej Ostrowski, ks. dr hab. Andrzej Baczyński, ks. dr hab. Wiesław Przygoda, prof. KUL. Zgodnie ze Statutem Stowarzyszenia, zatwierdzonym Uchwałą Konferencji Episkopatu Polski 14 marca 2007 roku, celem Stowarzyszenia jest rozwijanie wiedzy i prowadzenie badań naukowych w zakresie teologii pastoralnej, doskonalanie pastoralne duszpasterzy i upowszechnianie zasad i nowoczesnych metod działalności duszpasterskiej Kościoła oraz promowanie i wspieranie dialogu między pastoralistami i praktykami kościelnymi. Stowarzyszenie posiada swoją stronę internetową: www.pspd.ovh.org, na której znajdują się wszystkie aktualne wiadomości na temat samego Stowarzyszenia, jego członków i prowadzonej działalności. Na stronie internetowej dostępny jest też statut, który określa warunki przystąpienia do Stowarzyszenia.

Sesja wykładowa sympozjum rozpoczęła się wystąpieniem ks. dr. Kazimierza Półtoraka, który wygłosił referat: „Młodzież, ruchy kościelne a paradygmat kultury postmodernistycznej”. Po nim głos zabrał ks. dr Marian Bronikowski, który mówił